

Sila Večere Pánovej

Milý brat, milá sestra, väčšinou pred Veľkou nocou alebo pred Vianocami počúvam zvláštnu vetu: „Musím ísť na spoveď, ešte som nebola.“ A vtedy sa mi natíska otázka, či inokedy to nie je rovnako dôležité? Máme niečo takéto napísané v Biblii?

Čo pre nás vlastne znamená spoveď, Večera Pánova? Dá sa to oddeliť? Je to len tradícia? Či sľub, že sa polepšíme, len akosi sa nám ho stále nedarí dodržať? Alebo to je uposlúchnutie jedného z Ježišových odkazov, ktoré máme zaznamenané v Biblii? Alebo je to niečo viac? Skúsme si položiť tieto otázky... položme si ich každý sám sebe a odpovedzme skutočne úprimne. Čo pre teba, milý brat, sestra, osobne znamená Večera Pánova? Čo pri tom prežívaš? Prečo tam vlastne ideš? Alebo nejdeš? Služby Božie sú vtedy dlhšie a ty sa predsa ponáhľaš. Skúsím vám popísať, čo pre mňa osobne znamená Večera Pánova, čo pri nej prežívam ja. Budem úprimná, pred vami, ale aj pred Bohom.

Obnovu vzťahu, nový začiatok, pokoru a milosť... uposlúchnutie Pánovho príkazu, nie preto, že musím, že idú Vianoce, Veľká noc, ale preto, že Pánove príkazy sú dobré a jasné, osvecujú oči (Žalm 19,9)

Určite je vo Večeri Pánovej obrovské tajomstvo viery, niečo veľmi osobné, čo môžeme prijať, prežiť. Nepristupujme k stolu Pánovmu akosi automaticky, možno veľmi prakticky, nezameriavajme sa na to, kto kľací vedľa mňa, či sa neoblejem vínom a podobne (že vás to nikdy nenapadlo? Mňa áno :). Nejde tu o vonkajšie veci, uvoľnime svoju myseľ od takýchto myšlienok, pripravujeme sa o podstatu, dôležité je naše srdce. Pán nás chce obmyť a očistiť... čo to znamená? Že Mu vyznám svoje hriechy, prosím o ich odpustenie, ale to nie je koniec... Večera Pánova nie je akousi „čistiarnou“ kde si môžem oprat' svoj kabát a potom ísť po starých chodníkoch ďalej. Je to nový začiatok, chcem žiť s Pánom a pre Pána, nielen v nedeľu, keď ma vidia ľudia, ale aj vtedy, keď som úplne sama alebo vo veľkom meste, kde ma nikto nepozná. Viera nie je akási súčasť života, akýsi koníček... cirkev, zbor nie je len inštitúciou, ktorú navštevujem.

Pozrime sa na to trochu inak... máte dobrých priateľov, s ktorými sa stretávate pravidelne a ktorým môžete povedať skutočne všetko? Vedia o vašich úspechoch, radoostiach, ale aj pádoch a nie veľmi ružových dňoch, alebo aj o tom, keď ste úplne na dne? Vedia aj o vašich myšlienkach? Zámeroch? Hovoríte im všetko, aj to, čo viete, že nie je vo vašom živote správne a napriek tomu to robíte? Tak akosi to funguje v modlitbe, povedzte Bohu všetko, nebojte sa, že tam budú veci, ktoré nie sú správne, nebojte sa, že nemáte náboženský slovník atď. Skúste to, buďte úprimní a úplne otvorení. Nečakajme len na spoveď v kostole, modlíme sa aj doma, Pán odpúšťa hriechy, je milostivý. On hriechy neporovnáva, nehľadá na naše priestupky ako my ľudia. Delíme hriechy na malé a veľké. Ale žiadne takéto delenie nenájdete v Biblii. Boh vidí za naše hriechy, hľadá ľudí, ktorí skutočne ľutujú svoje hriechy a ktorí pochopili a prijali, že sa môžu snažiť akokoľvek ako ľudia, že aj tak sa svojich hriechov nezbavia.

Je to Jeho krv, ktorá nás umyje od všetkých hriechov, malých aj veľkých. A aj to si pripomíname a prežívame, keď pijeme víno, Jeho krv. Zomrel za mňa, On trpel a dal mi novú šancu, dáva mi ju znova, chcem ju? Prijímam ju? A z toho sa radujem... že Ježiš to nevzdal so mnou, stále Mu na mne záleží, aj keď som spravila toľko chýb a toľkokrát neplnila Jeho vôľu. A pýta sa, či idem ďalej s Ním? V mnohých, najmä oveľa temperamentnejších krajinách ľudia pri Večeri Pánovej tancujú a tešia sa. Nie je toto všetko dôvodom na radosť? Pán nás umýva a neláme nad nami palicu, ale dáva nám novú príležitosť, chce ísť s nami ďalej. Ale pýta sa teba, milý brat, milá sestra, pýta sa rovnako aj mňa, ideš so Mnou? Alebo to bolo iba gesto, ako toľkokrát predtým.

Večeru Pánovu niekedy vnímam aj ako „oázu“ Áno, takú na púšti, kde sa môžem zastaviť a občerstviť. Pri všetkom chaose a zmätku, povinnostiach, bežných dňoch sa potrebujeme zastaviť a občerstviť. Aj to môžeme prijať pri Jeho stole. Hovorí nám: „Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, ja vám dám odpočinutie“ (Matúš 11,28) Akési povzbudenie, posilnenie, potľapkanie po pleci, dobre, dobre, som spokojný, áno viem, zakopla si párkrát a nie každý deň bol super, ale Ja ťa vidím a viem, že ideš po správnej ceste. Vidím, tvoju snahu a chcem, aby si vedela, že mi na tebe záleží. Aj za teba som visel na kríži a trpel tie mučivé bolesti. Teraz som Vít'az a chcem ťa naučiť chodiť so Mnou a zdolávať prekážky. Možno to nepôjde na prvýkrát, nevádi, ale nevzdávaj to, vydrž, vytrvaj. Nikdy nie si v tom sama, vždy som vedľa teba alebo ťa držím v náručí. V 32. žalme nám hovorí: „Vyučím ťa a ukážem ti cestu, po ktorej kráčať máš, radiť ti chcem a moje oko bude bdieť nad tebou.“

Milý brat, milá sestra, prajem ti, aby si k Večeri Pánovej nepristupoval z povinnosti, ale z viery, že Ježiš chce a môže zmeniť aj tvoj život. Nie je to o tom, že je tu Veľká noc, ale o tom, prečo ju slávime... pretože zomrel Kráľ kráľov a Pán Pánov, aby nakoniec zvíťazil a aby sme aj my mohli zvíťaziť. Preto využime príležitosť prísť k Jeho stolu a počúvajme, čo nám hovorí, čo chce od nás, kam nás volá, čo nám ponúka? Je to pozvanie, pozvanie Toho, ktorý za teba zomrel. Veľmi osobné pozvanie, kde sme pri stole so svojim najlepším

Priateľom a On nám rozumie, vypočuje nás, chce nám pomôcť. Chceš prijať toto pozvanie, milý brat, milá sestra? Otvor Mu svoje srdce, On klope.

Zuzana Medvedová